Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 21 Αὐγούστου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 36

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'. (Συνέχεια)

— Ποῦ εἶνε ἡ Φρόσω;... τί ἔγινε ἡ Φρόσω;— ἠρώτησεν ἡ μητέρα μας, ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

Κανένας μας δὲν ἐγνώριζε ποῦ ἦτο ἡ ἐξαδέλφη μας! Ἔτρεξα ἐγὼ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἡ μητέρα ἦτο πολὺ ἀνήσυχη. Μὲ τὸ θερμόαιμον ἐκεῖνο κορίτσι, «ποῦ εἶχε τὰ μυαλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαλλιά», — ὅπως ἔλεγεν ὁ κὺρ Μάνθος ὁ κηπουρός, —ὅλα ἔπρεπε κανεὶς νὰ τὰ φοβῆται. Δι' αὐτὸ ἐτέθησαν ὅλα τὰ παιδιά, ὅλαι αἱ ὑπηρέτριαι, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κτήματος εἰς κίνησιν. Ἕως τὸ μεσημέρι τὸ περιβόλι ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰς φωνάς μας:

— Φρόσω! Φρόσω!

Ἀλλὰ καμμία ἀπάντησις. Αἱ ἔρευναι ἐπεξετάθησαν ἕως τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἕως τὸ χωρίον τοῦ Δαμαλᾶ, ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ ὅπως συμβαίνει συνήθως εἰς τοιαύτας περιστάσεις, κανεὶς δὲν ἐσυλλογίσθη ἐγκαίρως τὴν πραγματικὴν αἰτίαν τῆς ἐξαφανίσεώς της, κανεὶς δὲν ἐσκέφθη τὸν Ἄφοβον! Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, ὁ γείτονάς μας κ. Ἀντωνίου ἦλθε πάλιν νὰ μας εἰπῇ ὅτι ὁ Ἄφοβος, τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῇ τὸ πρωὶ τὰ δύο δίδυμα νὰ φυλάξῃ, καὶ τὸν ὁποῖον, κατὰ παράλληλον τῆς μητέρας, ἐσκόπευε νὰ μας φέρῃ ὀπίσω αὐθημερόν, διὰ νὰ λείψῃ πᾶσα ἀφορμὴ δυσαρεσκείας ἐκ μέρους τῆς Φρόσως, — ὁ Ἄφοβος, λέγω, εἶχε γίνῃ ἄφαντος ἀπὸ τὸ κτῆμά του. Ὁ κ. Ἀντωνίου ἤρχετο νὰ μάθῃ μήπως ὁ σκύλος εὗρῆκε μόνος του τὸν δρόμον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι μας...

Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ ἐξηγηθῇ τὸ μυστήριον.

— Θὰ τὸν ηὗρε ἡ Φρόσω, κ' ἔφυγε μαζί του... Μά... ποῦ νὰ πῆγε!

Ἡ μητέρα διέταξε νὰ λύσουν τοὺς ἄλλους σκύλους. Ἔπῆρε τὸν ἕνα ὁ Μάριος, τὸν ἄλλον ὁ γέρω-Μάνθος, τὸν τρίτον ὁ ἀμαξᾶς μας, κ' ἐξεκίνησαν...

Ὁ τιμὴ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν φυγάδων ἀνήκει ὅλη εἰς τὸν γέρω-Μάνθον.

— Τὴν ηὗρα, — ἔλεγε τὸ βράδυ 'ς τὴν μητέρα,—τὴν ηὗρα κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά ξαπλωμένην ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἕνα βράχο. Εἶχε κάμῃ τὸν Ἄφοβον προσκεφαλο, κ' ἐκοιμώτανε. Ὁ σκύλος, ὁ δικός μου, τοὺς ἐμυρίσθηκε κι' ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ καὶ νὰ μὲ σέρνῃ πρὸς τὸ μέρος των. Ἐπλησίασα καὶ τοὺς εἶδα. Ὁ Ἄφοβος δὲν ἀπαντοῦσε 'ς τὸ γαύγισμα, διὰ νὰ μὴν ταράξῃ τὸν ὕπνο τῆς προκομμένης κυρᾶς του...

— Κύρ Μάνθο! — τὸν διέκοψεν ἐπιπληκτικῶς ἡ μητέρα.

— Καλά, καλά, κυρία... Δὲν εἶπαμε δὰ καὶ κανένα κακὸ λόγο γιὰ τὴν ἀνεψιά σας! Τέλος πάντων, νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ. τὰ πατήματά μου καὶ τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλου μου, τὴν ἐξύπνισαν. Καὶ ξεύρετε τί μου εἶπε, ὅταν τῆς εἶπα ὅτι μ' ἐστείλατε νὰ τὴν εὕρω, καὶ ὅτι ἤσαστε ἄνω-κάτω ἀπὸ τὸ πρωὶ ἐξ αἰτίας της;.. «Μπᾶ! καὶ τί τους μέλει γιὰ μένα, ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαποῦν!» Καὶ τὸ εἶπε, μ' ἕνα τέτοιο παράπονο, κυρία, ποῦ μ' ἔκαμε καὶ τὰ ἔχασα... δὲν ἤξευρα τί νὰ τῆς 'πῶ! Φαίνεται πῶς δὲν ἔχει κακὴ καρδιά, τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι!...

Εἰς ὅλους, ἀλήθεια, ἦτο γραφτὸ τῆς νὰ κάμνῃ αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἡ Φρόσω! Νὰ θυμόνῃ τὸν κόσμον μὲ τὸ ἄγριον ὕφος της καὶ τὴν δυστροπίαν της, καὶ ὕστερα νὰ ἐμπνέῃ τὴν συμπάθειαν μὲ μίαν ἢ δύο λέξεις της, βγαλμένες ἀπὸ τὴν καρδιά της!... Ὡς καὶ ὁ Μάνθος εἶχε λησμονήσῃ τὴν καταστροφὴν τῶν λουλουδιῶν του, καὶ τὴν εἶχε συμπαθήσῃ.

Μὴν ὑποθέσετε

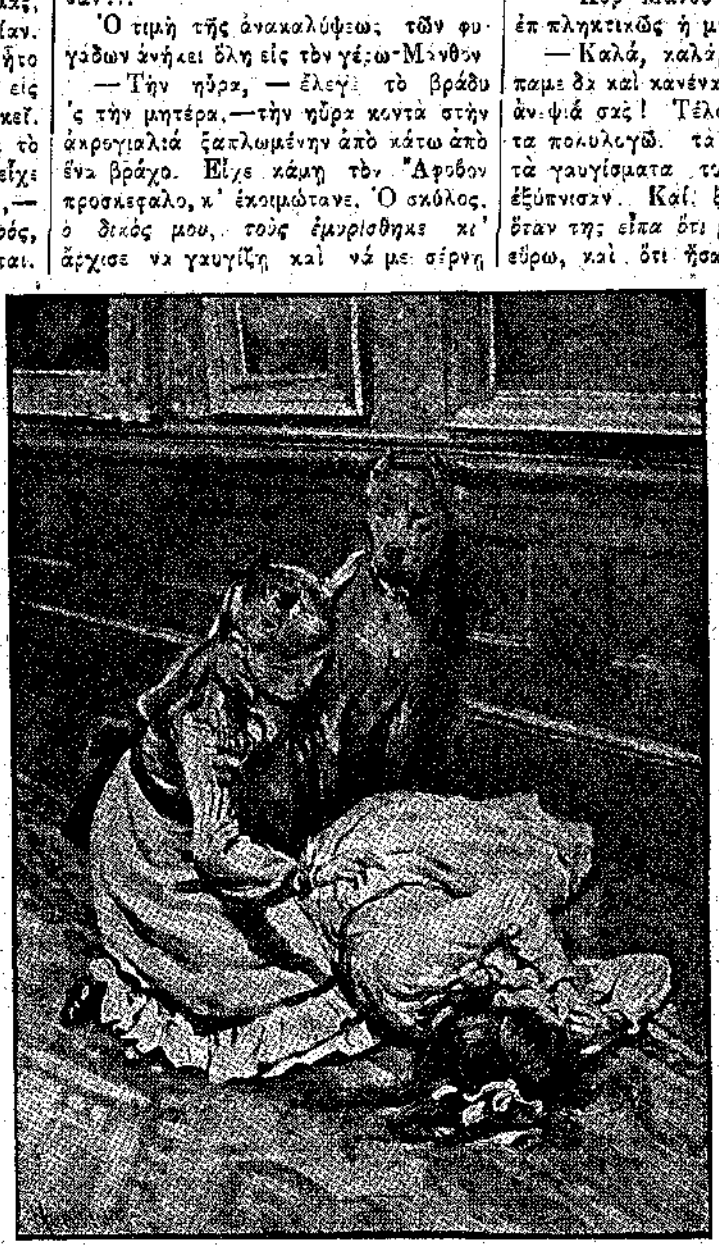

« Σήκω, Φρόσω μου, καὶ μὴν κλαῖς.» (Σελ. 282, στήλ. 6'.)

ὅμως, ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ μᾶς ἐπλησίασε καθόλου ἡ Φρόσω. Ἐκλείσθη μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, μὲ τὸν Ἄφεβον αὐτὴν τὴν φορά,—διὰ νὰ μὴν τῆς τὸν ξαναπάρουν....—καὶ οὔτε νὰ φάγῃ δὲν ἠθέλησε!

— Ἀφῆστέ την! ἡ νηστεία θὰ τῆς κάνῃ καλό, καὶ θὰ τῆς περάσουν τὰ νεῦρα! —ἔγνωμοδότησεν ἡ κυρὰ Μπήλιω, ὅταν της παρήγγειλα νὰ φυλάξῃ φαγητὸν διὰ τὴν ἐξαδέλφην μας, καὶ νὰ τῆς το ὑπάγῃ ἅμα το ζητήσῃ.

Ἔτσι ἐτελείωσεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ ἐπεισόδιον τῆς διπλῆς ἀπαγωγῆς τοῦ Ἀφόβου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

Ἐνθυμεῖσθε τὸ μυστηριῶδες κλείσιμον τῆς Φρόσως εἰς τὴν πινακοθήκην, ὅταν ἠκούσαμεν νὰ τραβᾷ ἐκεῖ μέσα κάποιο ἔπιπλον καὶ ἐπῆγεν ὁ Μάριος νὰ τὴν ἐρωτήσῃ τί ἔκαμνε.

Ἡ Φρόσω, ἁπλούστατα, εἶχε μετακινήσῃ ἕνα τραπέζι καὶ το εἶχε φέρῃ κοντὰ εἰς τὸν τοῖχον, κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα της.

Ἠθέλησε, φαίνεται, νὰ πατήσῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ νὰ φθάσῃ ἕως τὴν εἰκόνα καὶ νὰ την κατεβάσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν της. Ἀλλὰ ὁ ἐρχομὸς τοῦ Μαρίου τὴν ἔκαμε νὰ πεισμώσῃ, νὰ σβήσῃ τὸ φῶς της, καὶ ἔτσι νὰ μὴ πραγματοποιήσῃ τὸν σκοπόν της.

Ἦλθεν ἐπὶ τέλους καὶ τῆς εἰκόνες ἡ σειρά.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, ἡ Φρόσω ἐσηκώθη πολὺ ἐνωρίς, κατὰ τὴν συνήθειάν της. ἐπλύθη, ἐκτενίσθη καὶ ἐστολίσθη μόνη της, παρήγγειλε καὶ της ἐπῆγαν εἰς τὸ δωμάτιόν της τὸ γάλα-της καὶ πολὺ-πολὺ ψωμὶ διὰ τὸν Ἄφοβον, καὶ κατέβη εἰς τὸν κῆπον. Ἐγώ, τὴν εἶδα ἐκεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, καὶ την ἐκαλημέρισα μὲ τὸ ὄνομά της.

— Καλημέρα! μοῦ ἀπήντησε ξηρότατα, σὰν νὰ την ἐνωχλοῦσεν ἡ καλημέρα μου.

Ἐπῆρε τὸν σκύλον της, καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ σπίτι.

Μετὰ ὥραν ἀρκετήν, καθὼς ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν πινακοθήκην, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα κλάμματα μέσα. Ἡ πόρτα δὲν ἦτο καλὰ κλεισμένη. Τὴν ἔσπρωξα, κ' ἐμπῆκα. Ἡ πινακοθήκη ἦτο στρωμένη μὲ χαλιά, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤκουσε τὰ βήματά μου ἡ Φρόσω. Ἦτο πεσμένη κατὰ γῆς, εἶχε κρυμμένον μέσα στὰ χέρια της τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἔκλαιε πικρότατα.

— Ἄχ! πατέρα μου! πατέρα μου! τὴν ἄκουσα νὰ λέγῃ μὲ φωνὴν πνιγμένην εἰς τὰ δάκρυα.

Ὁ Ἄφοβος ἦτο κοντά της, ἀνακαθισμένος εἰς τὰ ὀπίσθια πόδια του, καὶ ἐφαίνετο περίλυπος, ὁ καϊμένος! Μὲ εἶδε καθὼς ἐπλησίαζα, καὶ δὲν ἐκινήθη. Μοῦ ἔρριξε μόνον μιὰ ματιὰ τόσον λυπητερή, σὰν νὰ μου ἔλεγε:

— Κύττα... κλαίει, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς νὰ την παρηγορήσω... Δοκίμασε σὺ τοὐλάχιστον!

Τὸ θέαμα ἐκεῖνο μὲ συνεκίνησε βαθύτατα. Ἐγονάτισα, ἀκούμβησα τὸ ἕνα χέρι μου εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ σκύλου καὶ ἐπλησίασα τὸ ἄλλο εἰς τὸ πλευρόν της.

— Σήκω, Φρόσω μου, καὶ μὴν κλαῖς ἔτσι... Τί ἔπαθες, τί ἔχεις;

— Ἀ! ἐδῶ εἶσαι: εἶπεν ἡ Φρόσω καὶ ἀνεσηκώθη. Ὦ! φύγε, δὲν σὲ θέλω! Ξέρω... τὸ ξέρω πῶς με μισεῖς, πῶς μὲ μισεῖτε ὅλοι σας εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι . . . Φύγε σοῦ λέγω! . .

— Ἔχεις λάθος, Φρόσω μου.... Σήκω, καὶ μὴν κλαῖς! Τί λόγια εἶνε αὐτά; . . . Σὲ ἀγαπῶ ἐγώ . . .

— Μή! μὴ λὲς ψέμματα! ἐφώναξε ἡ Φρόσω. Δὲν μ' ἀγαπᾷς!... Ἐγώ, μ' ὅλη τὴν κακία μου, ποτὲ μου δὲν θἄλεγα τέτοιο ψέμμα!

— Δὲν σου λέγω ψέμματα, Φρόσω, οὔτε ἔχω καμμίαν ὄρεξι νὰ σε πολακεύσω, τῆς ἀπήντησα. Βέβαια, δὲν σε ἀγαπῶ σὰν τ' ἀδέλφια μου, ἀλλὰ, ἀφοῦ σε βλέπω νὰ ὑποφέρῃς τόσον πολύ, δὲν ἠμπορῶ παρὰ νὰ σε λυπηθῶ καὶ νὰ σε συμπαθήσω...

—Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς θὰ χαίρεσαι, ἅμα με βλέπῃς ἔτσι νὰ κλαίω!

— Ὄχι, Φρόσω μου... ἀπ' ἐναντίας λυποῦμαι πολύ. διότι βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι διόλου εὐτυχής.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐτυχής, ὕστερα ἀπὸ τόσα πλούτη καὶ τόσα ἀγαθά που ἔχω δικά μου!. . Δὲν λὲς καλλίτερα πῶς μὲ ζηλεύεις!

— Ἔχω κ' ἐγώ, Φρόσω, τῆς ἀπήντησα, ἕνα ἀγαθόν, που δὲν το ἔχεις ἐσύ... Ἔχω τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου!...

— Ὦ τί κακή που εἶσαι! ἐφώναξε ἡ Φρόσω, νὰ μοῦ το κτυπᾷς ἔτσι κατὰ πρόσωπον! Ἔννοια σου, καὶ ξεύρω ἐγὼ τί θὰ κτῇ αὐτό. Ἐμένα κανένας δὲν μ' ἀγάπησε ἀληθινά, παρὰ μόνον ἡ μητέρα μου! Εἶνε καὶ ἡ Θειὰ Βερβόρα, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ, — ἀγαπᾷ μονάχα ὅ,τι τῆς δίνω. Σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι, ἄλλο δὲν μοῦλεγε παρὰ «Φρόσω μου, παιδί μου, βλέπεις πόσο σ' ἀγαπῶ· λοιπὸν δὲν θὰ μ' ἀφίσῃς κ' ἐσὺ ἔτσι... θὰ μου πληρώσῃς τὰ χρέη που ἔχω στὴν πατρίδα, αἴ;... Θὰ μου πάρῃς καὶ κάτι πράγματα, πού μου χρειάζονται, ἀπὸ τὴν Πόλι, αἴ;... Ἔπειτα, ξέρεις, τώρα πιὰ ἐσὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μητέρας σου... δὲν μοῦ το χαρίζεις ἐμένα, πού σε ἀγαπῶ, νὰ περάσω μὲ ἀνάπαυσι τὴν ζωήν μου;» Καὶ ὅλο τέτοια λόγια... ὅλο κἄτι νὰ της δώσω, κἄτι νὰ της χαρίσω κάτι νὰ της ἀγοράσω. Μιὰ μέρα, γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσω, τῆς εἶπα ὅτι δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ της πληρώσω τὰ χρέη, καὶ χύθηκε νὰ μου βγάλῃ τὰ μάτια ἀπ' τὸν θυμό της! Ἄ! δὲν μ' ἀγαπᾷ... Οὔτε τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς μ' ἀγαποῦσαν στὴ Βλαχία... μ' ἀγαποῦσαν, ὅσο τους ἔδινα φροῦτα ἀπὸ τὸ περιβόλι μας καὶ κοραμέλες... Ὦ! κανένας δὲν μ' ἀγαπᾷ γιὰ τὸν ἑαυτό μου! κανένας δὲν μ' ἀγαπᾷ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον χωρὶς συμφέρον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἄφοβο ... Ἔλα 'δῶ, καλέ μου Ἄφοβε!

Ὁ Ἄφοβος ἐπλησίασεν. Ἡ Φρόσω τὸν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὸν λαιμόν, κ' ἐκάθησε εἰς τὸν καναπέ. Ἐκάθησα κ' ἐγὼ δίπλα της...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΜΠΡΙΚΗ

— Χά, χά, χά! ἐγελοῦσε τὸ ἕνα παληόπαιδο τοῦ δρόμου.

— Ὦχ! τί ἀστεῖος ποῦ φαίνεται! —ἐφώναξε τὸ ἄλλο.

Εἶχαν κάμῃ πάλιν τὸ κατόρθωμά των. Εἶχαν πιάσῃ ἕνα σκυλάκι, καὶ ἀφοῦ του ἔδεσαν στὴν οὐρά του ἕνα τρύπιο τενεκεδένιο μπρίκι, ἐκάθηντο καὶ διεσκέδαζαν μὲ τὰ πηδήματα καὶ τὰ στριμπογυρίσματα, που ἔκαμνε τὸ κατατρομαγμένο ζῷο διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν τενεκέν.

— Ἄ! τὸ καϊμένο! εἶπε ἡ γειτονοπούλα μου ἡ Μαρίκα στὴν ἀδελφή της, τὴν Ἑλένη. Ἔλα 'δῶ, σκυλάκι, ἔλα δῶ!

Ὁ καλὸς τόνος τῆς φωνῆς της ἔκαμε τὸ σκυλάκι νὰ την πλησιάσῃ. κ' ἔσκυψαν μαζὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ νὰ λύσουν τὸ μπρίκι.

— Τί ἀνεκατεύεσθε σεῖς; ἐφώναξε τὸ ἕνα ἀγόρι. Ἀφῆστέ τον, τὸν σκύλο!

— Ὄχι, δὲν τον ἀφίνομε νὰ τον τυραννῆτε ἔτσι!

— Δὲν τον ἀρίνετε; Τώρα νὰ δῆτε! — εἶπε θυμωμένο τὸ μεγαλείτερο ἀγόρι.

Καὶ ἔσκυψε νὰ πάρῃ πέτρα...

— Αἴ! ἠκούσθη μιὰ χονδρὴ ἀνδρικὴ φωνή, καὶ τὰ δύο κακὰ παιδιά, που ἐβασανίζαν τὸ σκυλάκι, τὸ ἔβαλαν ἀμέσως στὴ φευγάλα.

— Κύττα, πατέρα, εἶπεν ἡ Ἑλένη, τί του ἔκαμαν αὐτὰ τὰ παιδιά!

Ὁ πατέρας της ἐπέστρεφεν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του. Ἔπιασε τὸ σκυλάκι, ἔλυσε τὸν σπάγον, κ' ἐπέταξε τὸ μπρίκι.

— Νά το πάρωμε σιὸ σπίτι, πατέρα; ἠρώτησεν ἡ Μαρίκα. Κύττα, τί νόστιμα που γλύφει τὰ χέρια σου!

— Ναί, πατέρα, ἄς το πάρωμε! ἐπρόσθεσε καὶ ἡ Ἑλένη.

Καὶ ἐπῆγαν νὰ πετάξουν ἀπὸ τὴν χαράν των, ὅταν ὁ πατέρας ἐπέτρεψε νὰ το πάρουν.

Τὸ ἐπῆραν, τὸ ἔπλυναν, τὸ ἐκαθάρισαν, καὶ το ἐκράτησαν. Τὸ ἔδεσαν Μπρίκη, διὰ νὰ μὴ λησμονοῦν τὸ μπρίκι τῆς οὐρᾶς του. Τὸ ἔμαθαν νὰ κάμνῃ διάφορα παιγνίδια, κ' ἐγελοῦσαν σὰν τρελλές, ὅταν ἔδοκαζαν ἕνα βῶλο ζάχαρι ἐπάνω στὴ μύτη τοῦ Μπρίκη, καὶ τον ἄφ ναν νὰ κάθεται σοβαρὸς καὶ ἀκίνητος.

— Ἕνα, δύο, τρία!

Καὶ μὲ τὸ τρία, ὁ Μπρίκης ἔβγαζε ἀστραπηδὸν τὴν γλωσσάρα του κ' ἔχαβε τὴν ζάχαρι.

Ἐμεγάλωσε ὁ σκύλος, καὶ ποτὲ δὲν ἐλησμόνησε τὴν καλωσύνην τῶν δύο ἀδελφῶν. Παντοῦ τα; ἀκολουθοῦσε, ἅμα ἐβγαιναν ἀπὸ τὸ σπίτι. Αὐτὴ ἡ συνήθειά του τὸν ἔκαμεν ἱκανὸν νὰ ξεπληρώσῃ τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης του...

— Ποῦ εἶνε ἡ Μαρίκα; ἠρώτησεν ὁ πατέρας ἕνα βράδυ, ὅταν ἦλθε στὸ σπίτι.

— Δὲν την εἶδα, πατέρα· ἐβγῆκε μὲ τὸν Μπρίκη νὰ κάμῃ ἕνα γύρο, ἐδῶ κοντά, ἀλλὰ δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμη.. Λείπει μιὰ ὥρα!

— Περέργον ... τί ἔγινε;

Καὶ ἤνοιξεν ὁ πατέρας τὴν ἐξώθυραν νὰ ἰδῇ ἂν φαίνεται ἡ κόρη του.

Πουθενὰ Μαρίκα!

Ἐστάθη μὲ τὴν Ἑλένην εἰς τὸν δρόμον, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ νὰ διευθυνθῇ. Τὸ σπίτι των ἦτο πολὺ ἀπόκεντρον, καὶ ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἔξαφνα ἤκουσαν κἄτι γαυγίσματα.

— Εἶνε τὸ γαύγισμα τοῦ Μπρίκη! ἐφώναξεν ἡ Ἑλένη.

Ἔτρεξεν ὁ πατέρας πρὸς τὸ μέρος. ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχετο ὁ ἦχος.

— Μπρίκη, Μπρίκη ποῦ εἶσαι;

— Γαῦ! γαῦ! γαῦ!

Ὁ Μπρίκης ἐστέκετο κοντὰ εἰς ἕνα χανδάκι. Εἰς τὸ βάθος ἄπωρτζε ἕνα πρᾶγμα. Κατεβαίνει ὁ πατέρας, καὶ εὑρίσκει τὴν κόρην του ἀναίσθητον. Εἶχε γλυστρήσῃ ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα, καὶ εἶχε στραμπουλίσῃ τὸ πόδι της. Ὁ Μπρίκης εἶχε μείνῃ κοντά της ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν, κ' ἐγαύγιζε, κ' ἐγαύγιζε, ὡς που ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ βοήθεια...

—Εἶσαι πολὺ καλὸς σκύλος, Μπρίκη. εἶπεν ἡ Μαρίκα, ὅταν ἔγινε καλὰ καὶ ἔμαθε τὴν διεκγωγὴν τοῦ σκύλου της.

Καὶ αὐτὸς ἀπήντησε, σείων τὴν οὐράν του.

—Γαῦ!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΧΑΜΕΝΟΣ ΦΙΛΟΣ

Πόσες φορὲς εἶδα τὸν ἥλιο τὸ πρωΐ
Εἰς τὰ βουνὰ τς' ἀχτίνες του ν' ἁπλώνῃ
Τὲς πράσινες πεδιάδες νὰ φιλῇ
Καὶ μαγικὰ τὰ ποταμάκια νὰ χρυσώνῃ·

Μὲ μιᾶς ν' ἀφίνῃ σύννεφο βαρὺ
Τὸ οὐράνιο πρόσωπό του νὰ σκεπάσῃ
Κι' ἀπελπισμένη ἡ γῆ νὰ καρτερῇ
Τ' ἀστρο π' ἀόρατο γι' αὐτὴν θὰ πάῃ [νὰ δύσῃ

Ἔτσι κ' ἐμὲ ἕνας ἄλλος ἥλιος μιὰ φορὰ
Ἐπρόβαλε μὲ λάμψι νὰ φωτίσῃ,
Μὰ μιὰ στιγμὴ ἦταν ὅλη μου ἡ χαρὰ
Γιατ' ἤθε σύννεφο τὸν ἥλιο μουνὰ σβύσῃ.

Μήπως λιγώτερο ἀγαπῶ
Τὸ φίλο μου γιὰ τοῦτο;
Ἀ, εἶν' ἡ ἀγάπη ἀτέλειωτη
Σὰν εἶνε ἀληθινή.

Ἥλιοι ποῦ ζοῦν στὸν κόσμο αὐτὸ
Καὶ τί σὰν μᾶς πικραίνουν,
Ἀφοῦ κι' ὁ οὐράνιος ἥλιος
Κι' αὐτὸς θλίβει τὴν γῆ;

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

(Ἐκ τῶν τοῦ Σαίξπηρ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙΜΙΟΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σᾶς εἶχεν ἐρωτήσῃ τὴν ἄλλην φοράν, τί θὰ ἐκάμνατε ἂν σας ἐχώριζε κανὶς ἕνα πεντακοσάριχο. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ποτὲ σας δὲν εὑρεθῆτε εἰς αὐτὴν τὴν εὐτυχῆ καὶ στενόχωρον θέσιν, διότι «ὁ χαρισμὸς ἐπέθανε καὶ ὁ γυιὸς του πάει στὴν Πόλι», καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία. Ποῖος τρελός, ἀλήθεια, θὰ ἐχάριζεν εἰς ἕνα παιδὶ τόσο μ γάλον ποσόν ... διὰ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τί νὰ το κάμῃ;

Ἐν τούτοις ὁ τρελὸς αὐτὸς ὑπάρχει. Εἶνε ἡ Τύχη. Καὶ προχθὲς ἀκριβῶς, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ Τύχη ἔρριψεν εἰς τὰ χέρια ἑνὸς παιδιοῦ πεντακοσίας δραχμάς,—καὶ κἄτι παραπάνω μάλιστα.

Πῶς αὐτό; Τὰς ἐκέρδισεν εἰς κανένα Λαχεῖον; Ὄχι· τὰς ηὗρεν ἁπλούστατα κάτω, εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἕνα βράδυ, καθὼς ἐπέστρεφεν ἢ ἐπήγαινεν, — δὲν εἰξεύρω καλά, — εἰς τὸ θέατρον «Ἀθήναιον». Τὸ πόδι του προσέκοψεν ἐπάνω εἰς ἕνα δέμα ἀπὸ πεντακοσίας τόσας δραχμὰς εἰς διάφορα χαρτονομίσματα, τὸ παιδὶ ἔσκυψε, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ θησαυρὸς εὑρίσκετο εἰς τὰ χέρια του.

Τί εὐτυχία!... Τὸ παιδὶ ἐκύτταξε γύρω του, ἐδοκίμασε ὅτι δὲν το βλέπει κανείς, ἔχωσε τὸ δέμα εἰς τὴν τσέπη του, καὶ μὲ ἥρεμον βῆμα, ὡς νὰ μὴ συνέβη τίποτε, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Μόλις εὑρέθη ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἔφθασε γρήγορα εἰς τὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ἐκλείδωσε τὰ λεπτὰ εἰς τὸ συρτάρι του, κρυφά, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε εἰς κανένα, — ἐπῆρεν ὀλίγα μαζί του, καὶ ξαναβγῆκε ἀμέσως διὰ νὰρχίσῃ τὰ ψωνιά του. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐπεσκέφθη τὰ ζαχαροπλαστεῖα, καὶ ἐπεφυλάσσετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἄλλην ἡμέρον τὰ ἐμπορικὰ διὰ νὰγοράσῃ ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε περισσότερον,—ποδήλατον, φωτογραφικὴν μηχανήν, παιγνίδια, λευκώματα, χαρτιά, καὶ τὰ λοιπά, διὰ τὰ ὁποῖα σᾶς παραπέμπω εἰς τὴν 15η Κυριακήν.....

Ἔ λοιπόν, ὄχι! Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔγινε. Διότι τὸ παιδὶ ἦτο τίμιον. Διότι ἐσκέφθη ἀμέσως, ὅτι τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα δὲν ἦσαν ἰδικά του, ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τα κρύψῃ καὶ νὰ τα οἰκειοποιηθῇ, καὶ ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦτο νὰ ζητήσῃ τὸν ἄνθρωπον ποὺ τα ἔχασε διὰ νὰ τοὺ τα δώσῃ.

Ἡ ἐφημερίς, ἡ ὁποία διηγεῖται τὸ περιστατικόν, δὲν ἀναφέρει ὅλας τὰς λεπτομερείας, καὶ δὲν εἰξεύρω νὰ σας εἰπῶ ἀπὸ ποῖα τεκμήρια τὸ καλὸ παιδὶ ἔμαθε τὸν ἰδιοκτήτην τῶν χρημάτων. Ὅπως δήποτε τὸν ἔμαθεν. Ἦτο ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ἀθηναίου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπάνω του τὸ ποσὸν ἐκεῖνο διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ἑβδομαδιαῖον μισθὸν τῶν μουσικῶν του. Καὶ ἐνῷ, μόλις εἶχεν ἀντιληφθῇ τὴν συμφοράν του, ἐτραβοῦμαλλεῖτο ὁ δυστυχής, ἀπελπισμένος μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ — βέβαιος ἄλλως τε κατὰ τὰ 99 τοῖς ἑκατὸν, ὅτι ὁποιος εὕρισκε τὰ χρήματα δὲν θὰ ἦτο τόσο τρελὸς νὰ τα δώσῃ ὀπίσω,—ἐπαρουσιάσθη ἔξαφνα τὸ τίμιον παιδὶ καὶ του ἐνεχείρισε τὸ δέμα...

Φανταθῆτε τὴν ἔκπληξιν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ πτωχοῦ μαέστρου. Ἀλλὰ φανταστῆτε καὶ τὴν χαρὰν τοῦ τιμίου παιδιοῦ καὶ εἰπῆτέ μου, ἂν ἡ χαρὰ ἐκείνη δὲν ἦτο τῷ ὄντι μεγαλητέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην, τὴν ὁποίαν τυχὸν θὰ ἐχαίρετο, ἂν ἐκρατοῦσε τὰ χρήματα διὰ νὰ τα ἐξοδεύσῃ κατὰ τὰς ὀρέξεις του!

Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως δὲν θὰ τὸ ἄφινε νὰ αἰσθανθῇ καμμίαν εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὰ ξένα χρήματα, ὅπως καὶ ἂν ἤθελε τὰ χρησιμοποιήσῃ, καὶ ὅτι ἡ χρῆσις τῆν ὁποίαν ἐπροτίμησε νὰ κάμῃ, ἦτο ὄχι μόνον ἡ ἐντιμοτέρα, ἀλλὰ καὶ ἡ ὡραιοτέρα, καὶ ἡ πλέον ἱκανοποιητική. Τί ἀξίζουν ἀλήθεια τὰ ποδήλατα καὶ τὰ παιγνίδια καὶ τὰ γλυκίσματα, ἐμπρὸς εἰς τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ἑνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου,

ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἐπαίνους ποῦ ἤκουσε καὶ τὰ συγχαρητήρια ποῦ ἐδέχθη τὸ καλὸ παιδὶ διὰ τὴν ἔντιμον πρᾶξιν του;

Εἶπαν, ὅτι μέσα εἰς τὴν σημερινὴν διαφθορὰν τῆς κοινωνίας, εἰς τὴν ἐλλειψιν ἠθικοῦ αἰσθήματος, χαρακτήρων καὶ ἀνατροφῆς, ὀλίγα παιδιὰ εἰς τὴν θέσιν τοῦ μικροῦ Σκληροῦ, (ἔτσι ὀνομάζεται), θὰ ἔκαμναν τὸ ἴδιον. Ἐγὼ ἀπεναντίας νομίζω, ὅτι τὰ περισσότερα παιδιὰ τῆς κοινωνικῆς τάξεως τοῦ Σκληροῦ (εἶνε υἱὸς σχολάρχου καὶ φυσικὰ ἔλαβε καλὴν ἀνατροφήν), θὰ ἔκαμναν ἀκριβῶς ὅ,τι ἔκαμε κ' ἐκεῖνος. Εἶνε τόσον τερατῶδες νὰ εὕρῃ κανεὶς καὶ νὰ κατακρατήσῃ ξένα λεπτά, καὶ τοῦτο θὰ προξενῇ βέβαια τόσας τύψεις συνειδήσεως, ὥστε μία ἁγνὴ καὶ τρυφερὰ ψυχή, μὲ ὅλους τοὺς πειρασμοὺς τοῦ κόσμου, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ θέξῃ μέχρι τέλους. Εἶνε κλοπὴ καθαρά. Καὶ τὸ μόνον ἐλαφρυντικόν της, — ἂν ὑπάρχῃ διὰ τὴν κλοπὴν ἐλαφρυντικόν, — εἶνε ὅτι ἔχει συνεργὸν τὴν Τύχην.

Ἀλλ' ὑπὸ τὸ πρόσωπεῖον τῆς Τύχης, κρύπτεται καμμίαν φορὰν αὐτὸς ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μας δοκιμάσῃ. Ὅταν τὸ πέδι τοῦ παιδιοῦ προσέκρουσεν ἐπάνω εἰς τὸ δέμα, τριγύρω του ἦτο σκότος καὶ ἐρημία. Κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπε. Τὸν ἔβλεπεν ὅμως ὁ Θεός!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΚΑΚΟ

Ἡ βροντὴ ἀρχίζει νὰ μουγγρίζῃ στὸ οὐρανὸ πιὸ ἄγρια κι' ἀπὸ τὰ λεοντάρια τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου. Αἱ

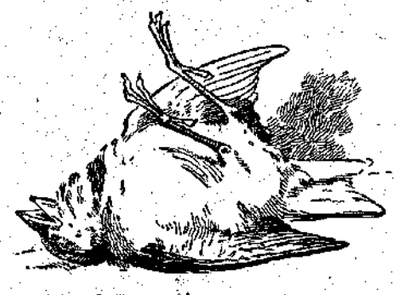

Ὁ Σπουργιτάκης λιποθυμεῖ.

ἀστραπαὶ πᾶνε κ' ἔρχονται ἐπάνω στὰ σύννεφα σὰν πράσινα καὶ ἄσπρα πυροτεχνήματα. Ὁ ἀέρας εἶνε ζεστός, σὰν νὰ κοιμοῦν πλύσι ὅλα τὰ σπίτια καὶ σὰν νὰ ἔπιασαν φωτιὰ ὅλοι οἱ φοῦρνοι. Καὶ τὰ σύννεφα μαυρίζουν σὰν πίσσα.

Πηγαίνει ὁ Σπουργιτάκης μας νὰ καθήσῃ ἐπάνω σὲ μιὰ καμινάδα, καὶ βλέπει τὸν ἀνεμοδείκτη ποῦ γυρίζει, γυρίζει σὰν τρελλός. Φοβᾶται ὁ Σπουργιτάκης, καὶ ἀνοίγει τὲς φτεροῦγές του νὰ πετάξῃ ἀλλοῦ.

Πάτ! μιὰ χονδρὴ ψιχάλα τὸν κτυπᾷ στὴ μυτίτσα. Φοβερίζεται ὁ Σπουργιτάκης, καὶ σκύβει τὸ κεφαλάκι του... Πάτ! ἄλλη μία ψιχάλα τὸν κτυπᾷ στὴν οὐρά. Τὴν τινάζει ὁ Σπουργιτάκης, καὶ προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπίαν του εἰς τὸν ἀέρα.... Πάτ! πάτ! πάτ! — νά σου κι' ἄλλες σταλαγματιές, πολλὲς πολλὲς μαζί, τὸν κτυποῦν στὴ ράχι, σὰν νὰ εἶνε πετραδάκια· καὶ ὁ φίλος μας τὰ σαστίζει, τὰ χάνει, καὶ κάθεται ἐπάνω στὰ κεραμίδια ἑνὸς σπιτιοῦ.

Τρέμει ὁ καϊμένος καὶ τουρτουρίζει. Ἡ βροχὴ τὸν δέρνει, αἱ βρονταὶ τὸν ξεκουφαίνουν, αἱ ἀστραταὶ τὸν στραβόνουν, — καὶ θαρρεῖ πιὰ ὅτι ἐχάλασε ὁ κόσμος. Τὰ φτερά του γίνονται μουσκεμμὰ· κάμνει νὰ τανύσῃ, καὶ δὲν μπορεῖ. Ἔξαφνα ἀκούεται ἕνας φοβερὸς καὶ τρομερὸς πάταγος. Τὸ ἀστροπελέκι, ἔπεσε στὸ ἀλεξικέραυνον τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ ἀπέναντι, καὶ ὁ Σπουργιτάκης μας λιποθυμεῖ καὶ κυλιέται ἀναίσθητος ἀπὸ τὰ κεραμίδια ἐπάνω στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ...

Ὦ, τὸν κακόμοιρο!..

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

Ἕνας Γερμανὸς λοχαγὸς ἔχασε μιὰ φορὰ τὸ πόδι του εἰς τὴν μάχην. Τοῦ τὸ ἔπῆρε ἡ σφαῖρα. Ὁ στρατηγός του τὸν ἔστειλε εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ συγχρόνως του ἐμήνυσε ὅτι τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ κάθε ὑπηρεσίαν. Ἐπέρασαν τέσσαρες ἑβδομάδες, καὶ παρουσιάζεται ὁ λοχαγὸς εἰς τὸν στρατηγόν, μὲ ψεύτικο ξύλινο πόδι.

— Στρατηγέ μου, τοῦ λέγει, μὲ τὸ ξύλινο πόδι περιπατῶ τόσον καλά, ὅσον καὶ μὲ τὸ ἀληθινό. Ἐκτὸς τούτου, πηγαίνω εἰς τὴν μάχην διὰ νὰ πολεμήσω, καὶ ὄχι διὰ νὰ φύγω...

Ὁ στρατηγός, μὲ τὰ πολλά, ἐπείσθη νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Γίνεται μάχη μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ὁ λοχαγὸς μάχεται εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Ἔρχεται μία ἄλλη σφαῖρα κανονίου, τοῦ κόβει τὸ ξύλινο πόδι, καὶ πέφτει κάτω ὁ λοχαγός.

— Ἕνα χεροῦργο γρήγορα! — φωνάζουν οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοί, καὶ τρέχουν νὰ τὸν σηκώσουν.

— Περιττὸς ὁ χειροῦργος! λέγει γελαστὸς γελαστὸς ὁ λοχαγός. Φέρτε καλλίτερα ἕναν ξυλουργό!

——

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.)

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀκριβῶς, πρὶν πέσῃ νὰ κοιμηθῇ, ὁ κ. Πάττερσων ἔγραψε δεύτερον γράμμα πρὸς τὴν κυρίαν Πάττερσων, — καὶ πόσα πλέον χωρία καὶ στίχοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ποιητῶν ἐξέρευσαν ἀπὸ τὴν πέννάν του, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει! Ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη κυρία ἦτο ἄλλως τε συνηθισμένη μὲ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν ἐπιστολογραφίαν.

Τὸ γράμμα αὐτό, ἀσυγκρίτως ἐκτενέστερο ἀπὸ τὸ πρῶτον, περιέγραφε μὲ εὐσυνείδητον λεπτολογίαν ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ θαυμασίου ταξειδίου, χωρὶς νὰ παραλείψῃ καμμίαν. Καὶ ἦσαν ὅλαι ἠρτυμέναι μὲ τὰς προσωπικὰς σκέψεις τοῦ κ. Πάττερσων, ὅστις διηγεῖτο πῶς ἐξετελέσθη ὁ διάπλους ἀπὸ τὴν Ἰρλανδίαν ἕως τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, πῶς ὁ ἴδιος ἠμπόρεσε νὰ κατανικήσῃ τὴν ναυτίαν καὶ πόσα κατηνάλωσε ἀπὸ τὰ κερασοκούκουτσα, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχεν ἐφοδιάσῃ ἡ προνοητικὴ κυρία Πάττερσων· ἀνέφερε πολλὰ διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχήν, τὴν ὁποίαν ἠύρκν ὅλοι, εἰς τοὺς διαφόρους νήσους, καὶ προσέκαζεν ἐξ αὐτῆς πῶς θὰ τοὺς ἐδέχετο ἡ μεγαλόφρων καὶ μεγαλόδωρος κυρία Σέϋμουρ εἰς τὴν Βαρβάδος. Προέβλεπεν ἀκόμη ὅτι τὸ ταξείδιον τῆς ἐπανόδου ἐμελλεν ἐπίσης νὰ πραγματοποιηθῇ ὑπὸ τοὺς εὐνοϊκωτέρους ὅρους. Ὄχι! οὔτε συγκρούσεων οὔτε ναυαγίων ὑπῆρχε φόβος! Ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς θὰ ἐφαίνετο εὔνους πρὸς τοὺς ἐπιβάτας τοῦ «Γοργοῦ», καὶ ὁ ἄσκος τοῦ Αἰόλου δὲν θὰ ἔφυσα κατ' αὐτῶν τὴν πνοὴν τῶν καταιγίδων!... Ἑπομένως ἡ κυρία Πάττερσων δὲν θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην ν' ἀνοίξῃ τὴν διαθήκην, τὴν ὁποίαν ἔκρινε καλὸν ὁ σύζυγός της νὰ συντάξῃ πρὶν ἀναχωρήσῃ, οὐδὲ νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν ἄλλων μέτρων, τὰ ὁποῖα τόσον προνοητικῶς ἐλήφθησαν διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ αἰωνίου χωρισμοῦ... Ποῖα ἦσαν αὐτὰ τὰ μέτρα; — κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο ζεῦγος δὲν εἶχεν εἰδήσει!

Κατόπιν ὁ κ. Πάττερσων διηγεῖτο τὴν μ γαλουργὸν ἔκδρομήν εἰς τὸν ἰσθμὸν τῆς Μαρτινίκας, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τριγωνοκεφάλου μεταξὺ τῶν κλάδων τοῦ δένδρου, τὴν δύναμιν μὲ τὴν ὁποίαν κατέφερε τὴν ράβδον του εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν τέρας. Καὶ τώρα ἀκόμη, παραγεμισμένον μὲ ἄχυρον, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς φλογώδεις, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ ἐξακοντίζον τὴν τριπλῆν γλῶσσαν του, δὲν ἦτο καθόλου ἀκίνδυνον τὴν ὄψιν! Ὦ! τί ἐντύπωσιν ποῦ θὰ ἔκαμνεν, ὅταν θὰ ἐτοποθετεῖτο εἰς θέσιν περιωπῆς,

εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς!

Ἂς προσθέσωμεν, ἐντὸς παρενθέσεως, ὅτι τὰ ἀπόκρυφα τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς δὲν ἀπεκαλύφθησαν ποτέ. Τὸ μυστικὸν ἐτηρήθη μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας, ὑπ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ Τωνῆ Ρενώ, μολονότι πολλάκις ἦλθεν εἰς τὰ χείλη του ὁ πόθος νὰ τὰ εἰπῇ ὅλα. Οὕτω, ἡ δόξα τὴν ὁποίαν ὁ ἀτρόμητος Μέντωρ ἀπέκτησε κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην συμπλοκήν του μὲ ἕνα βαλσαμωμένον ὄφιν, παρέμεινεν ἀμείωτος καὶ ἀπαράγραπτος!

Ὁ κ. Πάττερσων κατέλῃξε μὲ δίκαια καὶ ἔνθερμα ἐγκώμια πρὸς τὸν κυβερνήτην καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργοῦ». Τέλος, ἀφοῦ ἀπέστειλε τρυφεροὺς ἀσπασμοὺς πρὸς τὴν κυρίαν Πάττερσων, ὁ κ. Πάττερσων ἔθεσεν ὑπὸ τὰς τελευταίας γραμμὰς τῆς ἐπιστολῆς, ἐκείνην τὴν ὑπογραφὴν μὲ τὴν πολόπλοκον τζίφραν, ἡ ὁποία ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ ἄξιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶχε πράγματι τὸ καλλιγραφικὸν τάλαντον...

Οἱ περιηγηταί μας ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ πλοῖον τὴν ἐπιοῦσαν, κατὰ τὰς ὀλτιώ. Ἐπέρασαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὴν κατοικίαν, ὅπου ὁ Ρογῆρος Χινσδαὶλ εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ ἕως τὴν τελευταίαν στιγμήν. Μερικοὶ φίλοι τοῦ κ. Ἐδουάρδου Φῶλκες εἶχαν προσκληθῇ εἰς τὸ τραπέζι καὶ, ὡς συνήθως, μὲ ἀπὸ τὰς προπόσεις ὑπὲρ ἑκάστου τῶν συνδαιτυμόνων, ὅλοι ἐκένωσαν τὰ ποτήρια των εἰς ὑγείαν τῆς κυρίας Κῆτλεν Σέϋμουρ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ νεαροὶ ἀριστεῖς θὰ παρουσιάζοντο εἰς τὴν εὐγενεστάτην ἐκείνην κυρίαν. Ἡ Βαρβάδος δὲν ἦτο πολὺ μακράν... ἡ Βαρβάδος, ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῶν Ἀντιλλῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἀριστεῖς ἔμελλον νὰ διατηρήσουν αἰωνίως εἰς τὴν μνήμην των!

Ἐν τούτοις ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, συνέβη ἓν ἐπεισόδιον τόσον σοβαρόν, ὥστε τὸ πλήρωμα ἐφοβήθη μήπως ἐπέλθῃ ἀμέσως ἡ καταστροφὴ ὅλης τῆς ὑποθέσεως.

Ὡς γνωρίζετε, ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ἄφινε κανένα ἀπὸ τοὺς ναύτας του ν' ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηρὰν παρὰ μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου. Ἀλλά, κατὰ τὰς τρεῖς, παρουσιάσθη ἀνάγκη νὰ παραληφθῶσι τὸ νωπὸν κρέας καὶ τὰ λαχανικά, τὰ ὁποῖα ὁ Ρανυᾶς Κὼφ εἶχε προμηθευθῇ ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως Καστρί. Κατὰ δικταγὴν λοιπὸν τοῦ κυβερνήτου καθῃρέθη μία λέμβος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν εἷς ναύτης, ὀνομαζόμενος Μόρδεν, διὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν μάγειρον εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ ἐπινείου τῆς Ἁγίας Λουκίας.

Ἡ λέμβος ἀπεβίβασε τὸν Ρανυᾶ Κὼφ, καὶ μετὰ τινα λεπτά, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρύμνην τοῦ «Γοργοῦ».

Κατὰ τὰς τέσσαρας, ὅταν ὁ ναύκληρος τὴν ἔστειλε πάλιν εἰς τὴν προκυμαίαν, ἐπέρασαν σαράντα λεπτὰ τῆς ὥρας πρὶν τὴν ἰδοῦν νὰ ἐπιστρέφῃ.

Αὐτὸ ἐπροκάλεσε ζωηρὰν ἀνησυχίαν. Τί εἶχε συμβῇ;... Πόθεν αὐτὴ ἡ ἀργοπορία;... Μήπως ἦλθαν εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ ἐγέννησαν ὑποψίας ἐναντίον τοῦ κυβερνήτου καὶ τοῦ πλήρώματος τοῦ «Γοργοῦ»;

Ἐπὶ τέλους, ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὸς πέντε, ἡ λέμβος ἐφάνη ἐρχομένη πρὸς τὸ πλοῖον.

Ἀλλὰ πρὶν ζυγώσῃ αὐτή, ὁ Κόρτης ἐφώναξε:

— Ὁ Ρανυᾶς γυρίζει μοναχός του! Ὁ Μόρδεν δὲν εἶνε μέσα...

— Καὶ ποῦ εἶνε λοιπόν;... ἠρώτησε πουθενὰ αὐτὸν τὸν καταραμένον Μόρδεν, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ δέσῃ στὸν πάγλον τῆς βάρκας διὰ νὰ μὴ φύγῃ!

— Πρέπει τώρα νὰ εὑρεθῇ μὲ κάθε θυσίαν! ἐφώναξεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

— Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν ἀφήσωμε στὴν Ἁγίαν Λουκίαν;... Νὰ τοῦ φύγουν λόγια... Αὐτὸς δὲν ξέρει τί λέγει, ἅμα εἶνε πιωμένος, καὶ ὕστερα νὰ σοῦ κανένα καταδρομικόν, καὶ μας βάζει στὸ κυνήγι!

Αὐτοὶ οἱ φόβοι ἦσαν βασιμώτατοι· πρώτην φορὰν ὁ Χάρρης Μάρκελ διέτρεχε κίνδυνον τόσον σοβαρόν!

Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν νὰ ζητηθῇ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ὁ Μόρδεν. Αὐτὸ ἄλλως τε ἦτο δικαίωμα καὶ καθῆκον τοῦ κυβερνήτου... Δὲν ἠμποροῦστε νὰ ἀρίσῃ εἰς

«Εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ ἐπινείου τῆς Ἁγίας Λουκίας.» (Σελ. 285, στήλ. α'.)

μὲ ζωηρὰν ἀνησυχίαν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

— Ποῦ ἄλλοῦ;... σὲ κομμιὰ ταβέρνα, ὅπου θὰ πέσε ξερὸς ἀπ' τὸ μεθύσι!... ἐπρόσθεσεν ὁ Κόρτης.

— Ὁ Ρανυᾶς ἔπρεπε νὰ τὸν εὕρῃ καὶ νὰ τὸν φέρῃ μὲ κάθε τρόπον, εἶπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ Μόρδεν εἶνε ἱκανὸς νὰ καθήσῃ καὶ νὰ πῇ ὅ,τι πρέπει καὶ δὲν πρέπει, ἅμα μεθύσῃ!

Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς συνέβη. Ὡς ἔμαθαν ἀπὸ τὸν Ρανυᾶ Κὼφ, ἐνῷ αὐτὸς παρελάμβανε τὰ τρόφιμα ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως, ὁ Μόρδεν τὸν ἄφισε χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε. Ἡ φιλοποσία του, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὐχαριστήσῃ μέσα στὸ κράβι, τὸν ἔκαμε νὰ ἐξοκείλῃ ἐκείνην τὴν στιγμήν, σὲ καμμιὰ ταβέρνα δίχως ἄλλο. Εἰς μάτην ὁ μάγειρος ἔφαξε νὰ τὸν εὕρῃ. Ἐγύρισεν εἰς ὅλα τὰ καπηλεῖα τῆς ναυτικῆς συνοικίας! Καὶ ὅμως ἐστάθη ἀδύνατον ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ξηρὰν τὸν ναύτην του, καὶ θὰ τοῦ τὸν παρέδιδαν, ἅμα ἀπεδείκνυε τὴν ταυτότητά του. Φθάνει μόνον ἐν τῷ μεταξὺ νὰ μὴν εἰπῇ ὁ Μόρδεν ὅ,τι του κατέβαινε στὸ μεθύσι του...

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἦτον ἕτοιμος νὰ ἔβγῃ ἔξω διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ λιμεναρχεῖον νὰ εὑρεθῇ ὁ μεθυσμένος ναύτης, ὅταν μία λέμβος ἐφάνη ἐρχομένη πρὸς τὸν «Γοργόν».

Εὑρίσκετο τότε εἰς τὸν λιμένα τοῦ Νεωλκείου μία ἀκταιωρός, ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν ἀστυνομίαν τοῦ λιμένος. Καὶ ἀκριβῶς μία λέμβος τῆς ἀκταιωροῦ, μὲ ἓξ ναύτας εἰς τὰ κουπιὰ καὶ ἕνα ἀξιωματικὸν εἰς τὴν πρύμνην της, ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τρίστιον. Ὅταν ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν πενήντα μέτρων, ὁ Κόρτης, ὅστις ἐπρόσεχεν εἰς τὰς κινήσεις της, ἐφώναξεν:

— Ὁ Μόρδεν εἶνε μέσα!

Πραγματικῶς ὁ Μόρδεν ἦτο μέσα

στὴν πολεμικὴν λέμβον, καὶ ... στὰ πράγματα, — ὅπως λέγουν κοινῶς. Ὅταν ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν μάγειρον, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπῆγε κ' ἐκάθησε εἰς μίαν ταβέρναν τῆς χειροτέρας τάξεως. Δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ στουπί, καὶ μετ' ὀλίγον τί λιμενοφύλακες τὸν ἐμάζευσαν ἀπ' ἐνεῖ. Ἡ λέμβος τῆς ἀκταιωροῦ τὸν μετέφερεν εἰς τὸν «Γοργόν», ὅπου οἱ σύντροφοί του ἠγανάκθησαν νὰ τὸν ἰσσάρουν ἐπάνω μὲ τὸ παλάγκο.

Ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα:

— Ὁ πλοίαρχος Πάξτων; .. ἠρώτησε.

— Παρών, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

—Αὐτὸς ὁ μεθυσμένος εἶνε δικός σας ναύτης;

— Μάλιστα, κ' ἐσκόπευα νὰ τὸν ζητήσω, διότι αὔριον θὰ σκλπάρωμεν.

— Λοιπόν, σᾶς τὸν φέρνω ἐγώ, καὶ τὸν βλέπετε σὺ τί κατάστασιν...

— Θὰ τιμωρηθῇ, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Μίαν ἐξήγησιν ὅμως, πλοίαρχε Πάξτων... ἐξηκολούθησεν ὁ ἀξιωματικός. Στὸ μεθύσι του... αὐτὸς ὁ ναύτης ἔλεγε κάτι ἀσυνάρτητα πράγματα... Ἔλεγε γιὰ κάτι ταξεῖδι α στὸν Εἰρηνικόν, ἀνέφερε τὸ «Χάλιφαξ», διὰ τὸ ὁποῖον ἐγίνετο λόγος ἐσχάτως... διὰ τὸν Χάρρην Μάρκελ, ὁ ὁποῖος τὸ ἐκυβερνοῦσε, καὶ ἐδραπέτευσεν, ἔπως ἐμάθαμεν, ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουϊνστάουν...

Φαντάζεσθε πόσας προσπαθείας ἔκαμνεν ὁ Χάρρης Μάρκελ διὰ νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μείνῃ ἀκαθής, ἐνόσῳ ἤκουε τὸν ἀξιωματικὸν νὰ ἐμιλῇ. Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης ἔγιναν ἄνω κάτω· ἐκατέβασαν τὸ κεφάλι, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀπεμακρύνθησαν. Εὐτυχῶς δι' αὐτοὺς ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἀντελήφθη τὴν ταραχήν των, καὶ περιωρίσθη ἁπλῶς νὰ ἐρωτήσῃ:

— Πλοίαρχε Πάξτων... τί σημαίνουν αὐτά;

— Κ' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ το ἐξηγήσω, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Αὐτὸς ὁ Μόρδεν εἶνε μέθυσος, καὶ ἄμα πιῇ φαντάζεται καὶ λέγει τοῦ κόσμου τὲς τρέλλες!

— Ὥστε ... δὲν ἐταξίδευσε ποτὲ μὲ τὸ «Χάλιφαξ»;

— Ποτέ, καὶ εἶνε τώρα δύκα χρόνια σωστὰ ποῦ ταξειδεύει μαζί μου διαρκῶς.

— Μὰ τότε, διὰ ποῖον λόγον νὰ ὁμιλῇ διὰ τὸν Χάρρην Μάρκελ;

— Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ «Χάλιφαξ» ἔκαμε πολὺν κρότον, κύριε... Ὅταν ἐφεύγαμεν ἀπὸ τὴν Κουϊνστάουν, τὸ γενικὸν θέμα τῆς ὁμιλίας ἐκεῖ ἦτο ἡ δραπέτευσις τῶν κακούργων... Καὶ μέσα στὸ πλοῖόν μου συχνὰ ἐγίνετο λόγος γι' αὐτούς... Ἔμειναν λοιπὸν αὐτὰ τὰ πράγματα εἰς τὴν μνήμην τοῦ ναύτου, καὶ τὰ ξανκεῖπε, ὅταν ἐμέθυσε... Αὐτὴν μόνην τὴν ἐξήγησιν ἠμπορῶ νὰ δώσω εἰς τὰ μεθυσμένα λόγια του...

Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν εἰμποροῦσε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τὴν ὑπόνοιαν ὅτι εὑρίσκετο ἐνώπιον τοῦ Χάρρη Μάρκελ, οὔτε ὅτι τὸ πλήρωμά του δὲν ἦτο τὸ πλήρωμα τοῦ πλοιάρχου Πάξτων. Ἔδωκε λοιπὸν πέρας εἰς τὴν συνομιλίαν λέγων:

— Καὶ τί θὰ τον κάμεις αὐτὸν τὸν ναύτην;

— Θὰ τον στείλω ὀλτὼ ἡμέρες στὸ κοῦτος ὅπου θὰ ξεμεθύσῃ, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Καὶ μάλιστα, ἀνδέν μου ἔλειπαν ναῦτες, — ἔχασα ἕναν εἰς τὴν Κόρκ, — θὰ τον ἐβγάζα ἔξω εἰς τὴν Ἀγίαν Λουκίαν, αὐτὸν τὸν Μόρδεν... Ἀλλά, πῶς νὰ τον ἀντικαταστήσω ἐπειτα;

— Καὶ πότε περιμένετε τοὺς ἐπιβάτας σας, πλοίαρχε Πάξτων;

— Αὔριο τὸ πρωΐ, διότι θὰ κόμωμε πανιὰ τὴν ὥραν τῆς πλημμυρίδος, διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ ἡ ἄμπωτις νὰ φύγωμεν.

— Καλὸ ταξεῖδι λοιπόν...

— Εὐχαριστῶ, κύριε

Ὁ ἀξιωματικὸς κατεβῆ εἰς τὴν λέμβον του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀκταιωρόν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Μόρδεν, ὁ ὁποῖος δὲν ἤκουε τίποτε, δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτε μὲ τὸ κτηνῶδες μεθύσι του, ἐκρημνίσθη μὲ λαχτίσματα εἰς τὸ νῶτος Ὀλίγον εἶχε λίψη νὰ τὰ φανερώσῃ ὅλα μὲ τὴν φλυαρίαν του διὰ τὸ «Χάλιφαξ» καὶ τὸν Χάρρην Μάρκελ!

— Ἀκόμα μὲ κόβει κρύος ἱδρῶτας!.. εἶπεν ὁ Κόρτης στογγίζων τὸ μέτωπόν του.

— Χάρρη, παρατήρησεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, ἔπρεπε νὰ φύγωμεν ἀπόψε κι' ὅλας, χωρὶς νὰ περιμείνωμε τοὺς ἐπιβάτας μας... Εἶνε καμίνι γιὰ μᾶς αὐτὲς αἱ διαβαλο-Ἀντίλλες!

— Καὶ ἄμα φύγωμε, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, θὰ καταλάβουν ἐδῶ τί εἶπεν ὁ Μόρδεν! Ὅλα τότε θὰ ἐξηγηθοῦν... καὶ ἡ ἀκταιωρὸς γρήγορα θὰ μας βάλῃ στὸ κυνήγι!... Ἂν ἐσεῖς ἔχετε ὄρεξι νὰ κρεμασθῆτε, ἐγὼ δὲν ἔχω, καὶ... μένω.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἀπὸ τὰς ὀκτὼ, οἱ ἐπιβάται ἦσαν μέσα στὸ πλοῖον. Ἐκρίθη περιττὸν νὰ τους δώσουν λογαριασμὸν διὰ τὸ ἐπεισόδιον τῆς προτεραίας Ὅτι ἐμέθυσε ἕνας ναύτης, αὐτὸ δὲν εἶχε καμμίαν σημασίαν δι' αὐτούς.

Ἀνεσπάσθη ἡ ἄγκυρα, ἐγέμισαν τὰ πανιά, καὶ ὁ «Γοργός», ἐξελθὼν ἀπὸ τὸν λιμένα Καστρί, ἔσκλε πλώρη πρὸς νότον, διευθυνόμενος πρὸς τὴν Βαρβάδος.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΛΕΝΗ Κ. ΣΚΛΑΒΟΥ

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἡρωὶς τοῦ Ζαλόγγου* βραβευθεῖσα εἰς τὸν 8ὸν Διαγωνισμὸν πρὸ; σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

[*Ἴδε διαπλασ.ν, φυλλ. 230ον σελ. 189*]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας :— Ὑπάρχουν, κόρη μου, πολλὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κλείνωμεν τὰ μάτια μας.

Ἡ κόρη του : — Μάλιστα, μπαμπᾶ· κ' ἔα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ἡ σαπουνάδα.

Βοτάλη υπο τοῦ Μίλλοντος Δικλωματου

* * *

Ὁ διδάσκαλος:— Εἰπέ μου. Μίμη, τὶ ἐναντίον τοῦ φθόνου.

Ὁ Μίμης :— Ἡ *ἀφθονία, δάσκαλε!*

Εστάλη ὑπο Ἀνδρέου Κακκούνη

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὸ *Πεπρωμένον*, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1902-1904 ἔλαβεν εἰς ἑνέα διαφόρους Διαγωνισμοὺς (Λύσεων, Ἀσκήσεων, Μεταφράσεως, Καλλιγραφίας καὶ Κυριακῆς.) ἓξ Ἔπαινους καὶ τρία Β' Βραβεῖα, τὰ ὁποῖα δίδουν ἄθροισμα $^{18}/_{16}$ Ἤτοι τὸ *Πεπρωμένον* συνεπλήρωσε τὴν μονάδα καὶ τὴν ὑπερέβη μάλιστα κατὰ δύο ἕκτα. Διὰ τοῦτο δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τρεῖς τόμους τῆς ἀρχαιῆς διὰ βραβεῖον, καὶ νὰ μου στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν.

(Θεώρω περιττὸν νὰ δημοσιεύω εἰς τὸ ἑξῆς λεπτομερῆ τὸν Πίνακα τοῦ Ἄθρόου. Τοιοῦτον ὅμως ὀρείλω νὰ μου στέλλουν ἐξάπαντος οἱ διακεκριμένοι νὰ λάβουν Ἄθρόον Βραβεῖον, διὰ νὰ τὸν ἐξελέγχω.)

Ὁ *Κυανοῦς Νεῖλος* καὶ τὸ *Πεπρωμένον* θέλουν νὰπαντήσουν τὸ Σῆμα καὶ μ' ἐρωτοῦν πῶς πρέπει νὰ στεῖλουν τὸ ἀντίτιμον. Καὶ ὁ μὲν *Κυανοῦς Νεῖλος* εἰμπορεῖ νὰ το στείλῃ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς. Τὸ δὲ *Πεπρωμένον* εἰς ὀθωμανικὰ γραμματόσημα τοῦ *Ἐσωτερικοῦ*, ὑπολογίζον 8 γρόσια διὰ κάθε φράγκον. Τοῦτο παρακαλῶ νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει των οἱ ἐν Τουρκίᾳ συνδρομηταί, οἱ μένοντες εἰς πόλεις ὅπου τὰ Ταχυδρομεῖα δὲν ἐκδίδουν ταχυδρομικὸς ἐπιταγάς: δέχομαι ὀθωμανικὰ γραμματόσημα, ἀλλὰ μόνον τοῦ *Ἐσωτερικοῦ* καὶ 5 γρόσια διὰ κάθε φράγκον.

Ἀκούσατε τί μοῦ γράφει τὸ *Λουλοῦδι τῆς Βαρδιᾶς* [ΕΕ] τὸ ὁποῖον ἕως αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔχει ἀνταλλάξῃ μόνον διὰ τοῦ Γρηγορίου μου 280 τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, καὶ ἑπομένως ἡ γνώμη του δι' αὐτὰ εἰμπορεῖ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει: « Ἤθελα νὰποταθῶ πρὸς ἐκείνους ἢ μᾶλλον ἐκείνας τὰς εὐγενεῖς δεσποινίδας. αἱ ὁποῖαι τρυποῦν τὰ Μ. Μυστικά των μὲ κορδέλλτσες. Ναὶ μὲν τὸς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας δι' αὐτὴν τὴν τιμὴν πού μου κάμνουν, ἀλλά.. ὅταν θὰ δέσω τὰ τετράδια, θὰ φαίνωνται οἱ τρύπες καὶ θὰ εἶνε ὅ,τι ἄηδία. Ἄδικον ἔχω; — Καθόλου ἄδικον! Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι οἱ στολισμοὶ αὐτοὶ μὲ κορδέλες, μὲ ἔηρὰ ἄνθη, μὲ χαρτάκια κτλ. καταστρέφουν τὰ τετράδια καὶ ἐμποδίζουν τὸ δέσιμόν των εἰς Λεύκωμα Ὅταν θὰ τα δέσῃ κανείς, θἀφαιρέσῃ κατ' ἀνάγκην τοὺ, παχεῖς στολισμοὺς —ἑπομένως εἶνε περιττοί,— ἀλλὰ οἱ τρύπες καὶ οἱ κόλλες θὶ μείνουν — ἑπομένως εἶνε βλαβεροί. Ὅθεν παρακαλῶ κ' ἐγὼ τοὺς φίλους μου εἰς τὸ *ἑξῆς νὰ μὴ στολίζουν τὰ τετράδιά* των, παρὰ μόνον . μὲ ὡραίας ἀπαντήσεις, μ' εὐπρέπειαν, μὲ καλλιγραφίαν καὶ μὲ καθαριότητα. Αὐτὰ οὔτε ὄγκον κάμνουν, οὔτε δυσάρεστα ἔχνη ἀφίνουν.

Ἔχω ἐμπρός μου τρεῖς ἐπιστολάς σου, *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* [ΕΕΕ], τὰς ὁποίας μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα, Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ μεγάλα σχέδια. Ὁ Ἀνανίας σὲ πληροφορεῖ ὅτι εἶνε πολὺ καλά, ἀπορεῖ ὅμως διατί τὸν ἐβάπτισες Κωστάκη;!

« Ἐν συντόμῳ σοι λέγω ὅ τι μία ζωὴ πλήρης θεωρήτων, μία ζωὴ πλήρης ὡραιοτάτων στιγμῶν, μία ζωὴ ἀγωνστος εἰς ἐμὲ μέχρι τενὸς μαὶ ἀπεκαλύφθη, — καὶ ἡ ζωὴ αὕτη εἶνε ἡ τοῦ συνδρομητοῦ τῆς Διαπλάσεως.» Τὰς εὐγλώττους αὐτὰς φράσεις ἀντιτρέφω ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν τοῦ νέου μου φίλου *Φωστῆρος τῆς Ἠπείρου* [ΕΕ].

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον σου *Ναυσικᾶ* [Ε]. Βλέπεις ὅτι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ἔχει νὰ κάμῃ καὶ ἡ τύχη Μὲ 59 λύσεις εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ κανεὶς Βραβεῖον ἢ .. Εὕρηκον Μνείαν, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἱκανότητος τῶν συναγωνιστῶν τῆς Τάξεως του. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ σταυρουλάκι μὲ τὸ ἑξάμετρο ποὺ μου ἔστειλες ἀπὸ τὸν Παντοκράτορα. Πολὺ ἐγέλασα μὲ τὴν γρηούλαν, ἡ ὁποία, ὅταν σας εἶδε ἐξ παιδιὰ ἐπάνω στὰ γαϊδουράκια, ἐρώναξε: « Ὅλα ἀπὸ μία κοτοφωλιὰ εἰσάστενε;»

Ἀλήθεια, *Φιλόπατρις Ἰᾶς* [ΕΕ]. τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον συχνάζεται περισσότερον ἀπὸ τὸ Ἐθνολογικόν, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ξένους ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Ὀρθῶς παρατηρεῖς ὅτι τὸ δεύτερον, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὰ ἱστορικὰ κειμήλια τοῦ νέου Ἔθνους, ἔπρεπε νὰ εἶνε προσκύνημα συχνότερον. Ἀλλὰ μᾶς ἐλκύει καὶ μας θαμβόνει ἡ ἀρχαιότης, καὶ ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχε νέα ζωή, κατήντησε νὰ εἴμεθα ὅλοι... ἀρχαιολόγοι.

Δὲν φαντάζομαι ὅτι ἔπαυσες νὰ μάγαπᾷς, *Ἐλικωνιὰς Παρθένος* [ΕΕ], ὅ, ἔκαμες ἀρκετὸν καιρὸν νὰ μου γράψῃς. Ἡ σημερινὴ ὡραιοτάτη ἐπιστολὴ σου μὲ ἀποζημιόνει. Καὶ πόσην ἀγάπην μαρτυρεῖ ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς σου διὰ τὸ 1905 ἀπὸ τώρα! Σὲ συγχαίρω καὶ διὰ τὰς μαγειρικάς σου ἀσχολίας. Νὰ ἕνα χρησιμώτατον μάθημα. Καὶ ἐπίζω ὅτι θὰ εἶσαι πάντοτε προσεκτικὴ καὶ ποτὲ δὲν θὰ κάψῃς τὸ φαγητόν...

Ὡραῖα τὰ κατάφερε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο* [ΕΕ]: ἀντὶ νὰ μου γράψῃ ἐπιστολήν, μοῦ ἔγραψε πρόλογον. Τί χαριτωμένος πρόλογος ὅμως· τόσον πολύ, ὥστε δὲν μου ἐκακοφάνη ὁ ὅλου ποῦ ἐγύρισα τὸ φύλλον καὶ εἶδα ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπιστολή. Ὅσον ὡραῖα καὶ νὰ ἦτο, ὁ πρόλογος αὐ δὲ θὰ τὴν ἐκατάπινε...

Τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸν μοῦ γράφει ἡ *Κυρία Τρίγκι-Τράγκα*: « Ἡ φίλη μας *Ἀνέλπιστος Χαρὰ* μοῦ λέγει, ὅτι κάθε φορὰ ποῦ θὰ τὰς φέρῃ ὁ μπαμπᾶς της τὸ φύλλον σου, βιάζει μίαν φωνὴν χωρὶς νὰ το θέλῃ, καὶ ἐκεῖνος τῆς λέγει ὅτι ἂν ἄλλην φορὰν βγάλῃ πάλι φωνήν, δὲν θὰ τὴν ἀφίσῃ τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας νὰ κοιτάξῃ τὸ φύλλον σου.» Πῶς σας φαίνεται;

Δύο ἐπιστολαὶ τοῦ *Σθενελαΐδα* [ΕΕΕ], δώδεκα σελίδες. Καὶ ἐπισκεπτήριον μὲ τὸνομά του, καὶ ἐπισκεπτήριον μὲ τὸ ψευδώνυμόν του, ἐνευπώτεις ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴν ἀνήγυριν, ἀνέκδοτα, ἐπεισόδια, ἐρωτήσεις, ἀσπασμοί, πληροφορίαι. Ἐχόρτασα νὰ διαβάζω,— ἀλλὰ εἰς τί νὰ πρωτοαπαντήσω; Τὰ Εὐσημα λοιπὸν εἰς ἀπάντησίν του.

Σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα, *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* [ΕΕ], καὶ φαντάζομαι τὸ καμάρι σου. Χαίρω πολὺ ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τὴν *Ἄβραν τοῦ Πηλίου* καὶ τὸν ἀδελφόν της, τὰ κοιλά μου παιδιά, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ «βιβλία» ἐξαπαθώματα ποῦ ἐτοίμασες. Ὦ, κάμνει πολὺ καλὰ ἡ μαμμὰ ποῦ δὲν σε πέρνει πιντοῦ· ὅλα τὰ πράγματα δὲν εἶνε διὰ παιδιά.

Εὖγε, *Λατάνια* [Ε], ποῦ ἐπρόθασες καὶ ἄρπαξες τὸ ἀδελφάκι σου ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ὥραν ποῦ ἔκαμε τὸ χωρατὸ νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα. Εἴδεμη ἄσχημα θὰ τὴν εἶχεν ὁ μικρὸς χωρατατζῆς! Πολλὰ χαιρετίσματα εἰς τὸν Ε.Ν. καὶ εἰπέ του ὅτι τὸν ἐνθουσιάσμαι κάλλιστα.

Σοῦ ἤρεσε λοιπὸν τὸ Σῆμα, *Ἐλληνοπούλα* [ΕΕ]; Ἀ, μὴν παρκπονῆσαι καὶ δὲν εἶσαι ἡ τελευταία. Πάσαι ἄλλαι θὰ το πάρουν ὕστερ' ἀπὸ σέ! Δὲν το ἤξευρα ὅτι γνωρίζεσαι μὲ τὴν *Ζουλέϊκαν*, καὶ μάλιστα ὅτι ἐγνωρίσθης χάριν ἐμοῦ. Εἶδες τί καλὸ κορίτσι;

Σχετικῶς μὲ ὅσα μοῦ εἶχε γράψῃ προχθὲς ὁ *Ἕλλην Ἀθλητής*, μοῦ γράφει καὶ ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* [Ε], ὅτι τὰ ἴδια ἐγίνοντο εἰς τὸ σπίτι της ὅταν ἐλάμβαναν ἕνα μόνον φύλλον. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸ πρωτοδιαβάσουν, ἀκόμη καὶ ἡ μαμμά. ἡ ὁποία κάθε τόσον ἐρωτοῦσε: « ἐλθε κ' ἐμὲ ἡ σειρά μου;» καὶ ἡ *Ναυτοπούλα* τῆς ἔλεγε « Ἀκόσμη!»— «Τώρα ὅμως ποῦ λαμβάνομεν δύο, ἔλ κάπως τρώγεται ... ὄχι τὸ φύλλον!!»

« Βιβλίον ὡς τὸν **Πρόντονα** ἀκόμη δὲν ἐδιάβασα — μοῦ γράφει τὸ *Ἔλατον τοῦ Αἴτνου*[Ε]. Δίκαιον ἔχουν οἱ φίλοι σου οἱ ὁποῖοι σοῦ γράφουν καθημερινῶς τόσους ἐπαίνους; διὰ τὸ ἔξοχον τοῦτο βιβλίον.» Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι «Πρόκας ὁ Νικίου» ἀποτελεῖ τὸν ὡραιότερον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης μου, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἐγκόλπιον κάθε Ἕλληνοπαιδος. Ἔργον τοῦ Λωρῆ, μετάφρασις τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, πρόλογος τοῦ Σπύρου Λάμπρου, διήγημα ἀρχαίας ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, εἰκόνες θαυμάσιαι, — καὶ τί δὲ εἶνε αὐτὸ τὸ βιβλίον!

† **Γεώργιος Δ. Ἀθανασιάδης.** Μὲ βαθυτάτην λύπην σᾶς ἀναγγέλλω τὸν θάνατον ἑνὸς ἐκ τῶν καλλιτέρων μας φίλων, τοῦ Γεωργίου Δ. Ἀθανασιάδου, γνωστοτάτου καὶ διακεκριμένου εἰς τὸν κύκλον μας, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος*. Μὲ τί λέξεις τώρα νὰ συλλυπηθῶ καὶ νὰ παρηγορήσω τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς καὶ τὰς ἀδελφὰς ποῦ ἔχασαν τόσον σκληρὰ τὸν μόνον των υἱόν, τὸν μόνον των ἀδελφό, καὶ μάλιστα ἕνα παιδὶ μὲ τόσα προτερήματα νοῦ καὶ καρδίας, φιλόστοργον, εὐαίσθητον, φιλομαθές, καμάρι ἀληθινὸ τοῦ σπιτιοῦ του καὶ καύχημα τῶν οἰκείων του; Εἰς τοιαύτας συμφορὰς μόνον ὁ Θεὸς εἰξεύρει νὰ παρηγορῇ.

† **Εὐμορφία Ι. Κορωναίου.** Καὶ ἄλλο πένθος, εἰς τὴν πνευματικὴν μας οἰκογένειαν Ἡ *Εὐμορφία Κορωναίου*, ἡ προσφιλὴς μας *Θετταλὶς Καλλιτέχνις*, μία ἀπὸ τὰς πλέον φιλομούσους καὶ ἀνεπτυγμένας νεάνιδας, ἀπὸ τὰς ἐνθερμοτέρας φίλας τῆς Διαπλάσεως, δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωήν. Ἐπίλγη ἡ δυστυχὴς μὲ ὅλην της τὴν οἰκογένειαν, ἀνατραπείσης τῆς λέμβου, διὰ τῆς ὁποίας μετέβαινεν ἀπὸ Νέας Μιζέλης εἰς Ἀλμυρόν. Ἐμάθατε βέβαια ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας τὰς λεπτομερείας τοῦ φοβεροῦ τούτου ναυαγίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐχάθησαν ἓξ ἄνθρωποι, ὁ ἐπίτροπος Κορωναῖος, αἱ δύο θυγατέρες του, ἡ ὑπηρέτριά του μετὰ τῆς μικρᾶς της κόρης. καὶ ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο λεμβούχων. Τί τρομερόν, τί σπαρακτικὸν δυστύχημα! Τί ἄλλο εἰμπορῇ κανεὶς νὰ εἰπῇ καὶ νὰ σκεφθῇ. εἰμὴ ὅτι ἀνεξιχνίαστοι εἶνε αἱ βουλαὶ τοῦ Ὑψίστου..

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Κόμητα τῆς Κεφαλληνίας* (Μ.Δ. δὲν σου ἐνέκρινα ἐκεῖνο ποῦ ἤθελες, διότι θὰ ἐπήρχετο σύγχυσις μὲ ἄλλο ποῦ ὁμοιάζει πολύ) *Ποσειδῶνα τῆς Μήλου* (Α.Κ Δ γαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόρασίν σου!) *Ἀμαρυνθίαν Δρῦν* (Φ+Ψ ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾶς· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν!) *Συλλέκτριαν Λαριτολογιῶν* (Ρ.Α. ἡ συμμετοχή σου θὰ παρηγορῇ κ' ἐμὲ διὰ τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν τῆς ἀδελφῆς σου· πραξένον τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλ' ἀφοῦ ἔχῃ σκοπὸν νὰ κάμνῃ προνομιακοὺς τοὺς ἀνταλλάσσοντας μαζί σου Μ Μυστικά. σοῦ τὸ ἐγκρίνω!) *Σκηπίωνα τὸν Νεώτερον* (Θ+Θ) καὶ *Κάδμον τοῦ Εὐρώτα* (Ι. Α. Χ. ἔκαμες πολὺ καλὰ νάφίσῃς τὴν ἐντροπὴν κατὰ μέρος.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Ἄγγελος τοῦ Λοκαυγοῦς* (— ; — νομίζω ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον!) καὶ *Ἀρχελιζάνιον* (ἡ ἐπιθυμία σου, βλέπεις, ἐκπληροῦται· [ΕΕ] διὰ τὰς δύο ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς· πολὺ ἐνδιαφέρο τα τὰ κυπαρισσιακά· ἐγνωρίσθης λοιπὸν μὲ τὴν . . . ἀ, δὲν το λέγω, διὰ νὰ μὴ προδοθῇ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου σου.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ *Πύργος τῆς Πέτρας* μὲ τὴν *Ἄβραν τῆς Ἀνοίξεως*, *Ὡραίαν Λευκάδα*, *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης*, *Ἀθηναϊκὸν Μπεμπὲν* καὶ *Ξενιτευμένην Σινωπίδα* — τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος*, *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*, *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Λόρδον Χόπ* — ὁ *Νέος Μαργαρίτης* μὲ τὴν *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης*, *Ρόδον τοῦ Φαλήρου*, *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα* καὶ *Ἐργατικὸν Μύρμηκα* —ἡ *Ἑσπερία Ἄβρα* μὲ τὸν *Ἀστερόεντα Οὐρανόν*, *Ἀμαζόνα τῆς Βουλώνης*, *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Παπαδόπουλο Πρῶτον*· — ὁ *Ἄγγελος τοῦ Λυκαυγοῦς* μὲ τὸ *Πλοῖον τοῦ Δευκάβεως*, *Ἱππότην τοῦ Πηλίου* καὶ *Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς* — ἡ *Κυρία Τρίγκι-Τράγκα* μὲ τὴν *Ἀθῆναν Καρδίαν*·— ὁ *Λούπιγκ δι Λοῦπ* μὲ τὸν *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα* καὶ *Μιθριδάτην*·— ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* μὲ τὸν *Ἀεροναύτην*, *Τρελλὸ Ναυτάκι*, *Ναύτην τοῦ Αἰγαίου*, *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* καὶ *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην*· — ἡ *Ἄβρα τῆς Ἀνοίξεως* μὲ τὸν *Χιακὸν Ἄνεμον*, *Χιακὸν Φάρον*, *Χιακὸν Κρίνον* καὶ *Μαντσαρίτι τῆς Χίου* —ἡ *Ἰδιότροπος Νεᾶνις* μὲ τὸ *Πεπρωμένον*, *Δο-λὲ-Μὶ*. *Παντζαοῦ Παρόντα*, *Μενελὶκ* καὶ *Χαλκιδαϊκὴν Νύκτα*· — ὁ *Σθενελαΐδας* μὲ τὴν *Ὀχράν Ἀκτίνα*, *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Χειμώνανθον*, *Ἀρσακειάδα Δαρίσσης* καὶ *Κιρίαν* μὲ τὰς *Καμελίας*·— ἡ *Ψαροπούλα* μὲ τὴν *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν*, *Ἐαρινὴν Ἐσπέραν*. *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Μαθητὴν τοῦ Δραγατσείου* καὶ *Αἴγλην ἐν Ζόφῳ*· — ὁ *Ταραλμπούμπας* μὲ τὴν *Ἀργυρᾶν Παναθήναιον*, *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας*, *Μὴ-μὲ-λησμόνει*. *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* καὶ *Δο-ρὲ-μὶ*· — τὸ *Ἐνδύξον Μεσολόγγιον* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωμάτην*, *Ἀκαϊκίαν*, *Νοητὴν Ρομφαίαν* καὶ *Αἴγλην ἐν Ζόφῳ*·— ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὸν *Αἰγυπτιακὸν Φοίνικα*, *Μικρὰν Βιολί-*

στριαν, Ναυσικᾶν, Διονυσιάδα Πηγὴν καὶ *Λάτριδα* τῆς *Πλειάδος* — τὸ *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτὸς* μὲ τὴν *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα, Ἀργυρᾶν Παυσέληνον, Μυροβόλον Χαραυγήν, Φίλημα Σκιᾶς* καὶ *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων* ὁ *Τύλλος Ὀστίλλιος* μὲ τὸν *Μαῦρον Ἀετόν, Νηρηΐδα τοῦ Εὐθοϊκοῦ, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Μικρὸν Δέσβιον* καὶ *Κελαιδίστραν* — ὁ *Ἕλλην Ἀθλητὴς* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* — ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* μὲ τὸν *Ἠλεκτρικὸν Λύχνον* — ὁ *Κυνηγὸς τῆς Σταρήθρας* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος* καὶ *Ζαππίδα* — ἡ *Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν, Ναυσικᾶν, Παιδικὴν Χαράν, Ἀργυρᾶν Παυσέληνον* καὶ *Δωρίδα Παρθένον* — ἡ *Λατάνια* μὲ τὸν *Ἕλληνα Ἀθλητήν, Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Χειμώνανθον, Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγήν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ὡραῖα δελτάρια· μὴν ἀπελπίζεσαι, θὰ εὕρῃς·) *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἀτρόμητον Κυνηγὸν* (ἡ ἀπάντησίς σου συμπεριελήφθη, ἀλλὰ πῶς μου ἔρχεται θὰ τὸ ἰδῇς εἰς τὴν κρίσιν· Διαγ. Πνεύματ. Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ πάλιν τὸν Ὀκτώβριον·) *Λέοντα τῆς Νεμέας* (τὰ ἔστειλα·) *Μενελίκ* (ἦτο ἀστειότης μεταξὺ συμπολιτῶν· διότι, νομίζω, καὶ ὁ Α. κατάγεται ἐκ Βόλου·) *Τορλαμπούμπαν, Ἡφαιστόδλαν* (αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύωνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον· τὰς ἀπαντήσεις σου ὅμως εἰς τὰ τετράδια νὰ τας γράψῃς ὅλας ἑλληνιστί·) *Μέλλοντα Διπλωμάτην* (βραβεῖον ἔστειλα· αἱ λύσεις δεκταί·) *Νέον Μαργαρίτην* (ἔστειλα·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (ἔχω ὑπ' ὄψει μου τὴν γνώμην σου·) *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη·) *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας* ([Ε] διὰ τὴν ἀρετὴν ἐπιστολήν σου· ἐδιάλεξα μερικὰ καὶ θὰ τα ἰδῇς·) *Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον* (ἡ ἀπάντησίς σου ἐλήφθη· ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τί μ' ἐρωτοῦσες περὶ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων· ἂν ἔχῃς καμμίαν ἀπορίαν, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγόν·) *Μελαγχολικὸν Ἑρμῆν* ([ΕΕ] διὰ τὰς δύο ὡραίας ἐπιστολάς· εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅσα μου γράφεις, καὶ σὲ συγχαίρω διότι με τόσην προθυμίαν βοηθεῖς εἰς τὴν ἐργασίαν του τὸν πατέρα σου·) *Χαρὰν τῶν Γονέων* ([Ε] ἡ ὁποία μὲ μεγάλην της χαρὰν βλέπει ὅτι ἡ Ἀλληλογραφία μας ἀνέλαβε τὴν πρότέραν της ζωηρότητα·) *Αἰθέρα* (βραβεῖον ἔστειλα· σου ἀπήντησα·) *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν· ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ τελευταῖον δεπλοῦν φυλλάδιον τοῦ Σεπτεμβρίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ τὴν Κυριακήν·) *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* (ὄχι, ὁ ὀδοιπτοφόρος ἐαυτόπαις· ποῦ εἶδες εἰς τὸ Ζάππειον, δὲν εἶνε τὸ *Δουλοδῦ τῆς Καρδιᾶς*· πρόσεξε διότι ἐχάλασαν τὸν κόσμον νὰ μάθουν ποῖα εἶσαι·) *Πρωΐδα τοῦ Καθήκοντος* (καλῶς ἦλθες! ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως, Ἀλακίαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν χαρτωμένην ἐπιστολήν· ἐξακολουθεῖ ὁ ὠκεανὸς τῶν ἐρωτήσεων τοῦ μικροῦ Ἀχιλλέως·) *Φῶς τῆς Νυκτὸς* ([Ε] χαίρω πολὺ δι' ὅσα καλὰ μοῦ γράφεις· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους ὁ Σύλλογός σας θὰ προσδεύσῃ, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνεται δι' αὐτὸν λόγος καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας·) *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτὸς* (νὰ ἰδῶ, θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου;) *Μικρὸν Ἀθηναῖον* ([ΕΕ] μὰ τί ἔγινες τόσον καιρόν; τ' ἀποστελέσματα τοῦ Μαιροῦ Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές, καὶ μετὰ ἓν ἢ δύο φύλλα θὰ γίνῃ ὁ Διαγωνισμὸς τῆς Φωτογραφίας·) *Τύλλον Ὀστίλλιον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *14 Αὐγούστου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μὲ κοσμήματα μαῦρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται φρ. 3 — Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐκφραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

382. Λεξίγριφος.

Πρόθεσις μὲ μέλος
τοῦ σώματος ἠνώθη
Καὶ Βασιλοπούλα
ἀρχαία ἐφαντρώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυριάρχου τῆς Θαλάσσης

383. Συλλαβόγριφος

Προφέρω πέντε γράμματα εἰς τὴ σειρὰ
Καὶ χώρα στὴν Ἀφρικὴ κάμνω μιὰ χαρά.

Ἐστάλη ὑπὸ Κώστα Χ. Κωνσταντινίδου

384. Αἴνιγμα

Ἀρχαία πόλις τῆς Εὐρώπης
Εἶνε συγχρόνως καὶ ποτόν,
Καὶ κάτι ἄλλο ποὺ σε κάμνει
Ἀνδρεῖον, μέγαν, θαυμαστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς

385. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ὄλυμπος, ὁ Τυμφρηστός, ὁ Λάκμων καὶ [ἡ Ἴδη,
Ἡ Ὄσσα, τὸ Πεντελικόν, καθὲν ἐκ τούτων [δίδει
Μὲ προθυμίαν περισσὴν μονάχα ἕνα γράμμα,
Κι' ἄλλο βουνὸν ἑλληνικὸν προκύπτει ἐν τῷ [ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζακλίδος

386. Γωνία.

+ * * * * * *	Νάντικαταστα θοῦν
* + * * * * *	οἱ σταυροὶ καὶ οἱ
* * + * * * *	ἀστερίσκοι διὰ
* * * + * * *	γραμμάτων οὕτως
* * + * * * *	ὥστε νἀναγινώ-
* + * * * * *	σκωνται: καθέτως
+ * * * * * *	μὲν μία νῆσος εὐ-

ρωπαϊκή, ὁριζοντίως δὲ ἑπτὰ νῆσοι ὅλαι ἑλληνικαί, ἐκτὸς τῆς μεσαίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας τοῦ Μεσολογγίου

387. Παίγνιον.

ΠΛΟΣ	Εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστης τῶν λέ-
ΑΥΡΑ	ξεων τούτων νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν
ΕΤΟΣ	γράμμα ὁ ἄρορον, οὕτως ὥστε,
ΟΝΟΣ	ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ σχηματισθοῦν
ΟΝ	ἓξ ἄλλαι λέξεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ μὲ
ΑΜΑ	τὰ ἀρχικὰ των νὰ σχηματισθῇ τὸ

ὄνομα ἀρχαίου φιλοσόφου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σιφ-Λὰ Φαλοτά

388. Λογοπαίγνιον.

Ποιὸ ψάρι ἀκούσατε σεῖς νὰ μιλῇ
Ψευτιὲς καὶ ἀλήθειες νὰ λέγῃ μαζί;

Ἐστάλη ὑπὸ Φωκίωνος Δ. Ζερβιαδοῦ

389. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα ἑνὸς ἑλληνικῶν νήσων σχηματίζουν κάποιον τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Σκηπίωνος τοῦ Νεωτέρου

390. Φωνηεντόλειπον.

κ τ σ τ - π ρ - τ θ τρ - ν θ ρ π ς - β λ σ τ ν - * - π ρ - π τ ρ δ ς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σφενδαλίδα

391. Γρίφος Παραστατικός.

Ἐπίρρημα. — Ὄργανον γεωμετρικόν. — Ὄνομα πλανήτου κατ' αἰτιατικήν. — Μόριον ἀρνητικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζαχαρ. Καβδουλίνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27—28.

288. Ἀνακρέων (ἀνά, Κρέων) — 289. Ρόδαν-ὀδός. — 290. Ἀλφάβητον (ἄλφα, βῆ, τὸν.)

291.

ΡΟΔΑΝΟΣ	382. ΝΕΑ(ὁπλΑ ΕΝ.)
Ο Η Α Α	ΕΑΡ(ΗΡΑ Ἐν..)
ΔΗΜΗΤΗΡ	ΑΡΑ(ΑΡΑχθος..)
Α Η Α Κ	293. (Ἀκυροῦται)
ΝΑΤΑΛΙΑ	— 294. Ἐκεῖνος
Ο Η Ι Ζ	ποῦ ἔχει τὸ μεγα-
ΣΑΡΚΑΖΩ	λήτερο μετάλι. —

295—299. Διὰ τοῦ Ι: *πίστις, ἰκτίς, θλῖψις, κιγκλίς, κρίσις.* — 300. Χαρά, ἄρτος, ΜΙΝιος, Ἀνάθη, ΠισιΔία = χρν-φᾶ = Χρόνου φείδου. — 301. *Ἡ τριγωνομετρία εἶνε ἐπιστήμη* (Ἡ-τρίγωνο μὲ τρία-η-ναὶ ἐπὶ στή-μῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Συγχαίρω ἀπὸ καρδίας τὸ Κοκκινοπίπερο διὰ τὸ ἀπονεμηθὲν αὐτῷ βραβεῖον. — *Δούπιγκ δὶ Λούπ.* (Δ, 109)

Συγχαίρομεν τὸν Σταμάτιον Πισσαρίδην διὰ τὸ βραβεῖον του. — *Ἄνθος τῆς Ἀνοίξεως, Βρύχων, Γεώργιος Ἰωάννου, Γεώργιος Μακρῆς.* Εὖγε!!! (Δ, 110)

Διωρίσθησαν ἀντιπρόσωποι τοῦ Συλλόγου «Ἑλληνοπαιδεία» οἱ ἑξῆς: ἐν Πορτ-Σαΐτ Αἰγύπτου *Πάνος Παπαγιανόπουλος*, ἐν Σουὲζ Γεώργιος Παπακώστας, ἐν Ἀθήναις Σταῦρος Τσουρέλης, ἐν Πειραιεῖ Ἰωάννης Καραγιάννης, ἐν Χαλκίδι Κωνσταντῖνος Παύλου ἐν Βόλῳ Σταῦρος Ἀγκοπιὰν καὶ ἐν Καβάλλᾳ Τουρκίας Ἀλέξανδρος Ζωΐδης. — Ὁ Σύλλογος δέχεται ὡς συνδρομητρίας καὶ δισποινίδας. — Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου εἶνε τοῦ λοιποῦ ἡ ἑξῆς: Stamatio Pissaridi. Poste-restante, Alexandrie (Egypte). — Ἡ «Πρόοδος», πότε θ' ἀπαντήσῃ; (Δ, 111)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλόνουν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ λεπτὰ 50. διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 11 (οἱ ἑξῆς: **4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις. πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **3** ταχυδρομικῶς **3,50**. Χρυσόδ. φρ. **6** ταχυδρομικῶς **6,50**.

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **7**. — Χρυσόδετος φρ. **10**.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904